

tioner blot enestaaende Fenomener, saa vare de naturligvis ikke værd at henvende nogen Opmærksomhed paa; men i Forbindelse med det Andet, der foreligger, ere de dog, som sagt, Bidnesbyrd om, at Manden ikke er, som den burde være. Vi vide Allesammen, at der fremkommer Tilfælde af betydelige Overgreb og Myndighedsmisbrug — det have vi ikke saa sjældent set — og med Hensyn til disse Myndighedsmisbrug vil jeg sige, at det er naturligvis kun de mest grove og graverende Tilfælde, som komme frem for Offentligheden, medens derimod en stor Del ikke rigtig kommer frem for Ofsæt. Man ser af og til i en og anden Dom, at en Embedsmands Udfærd i et eller andet Anliggende er alvorlig misbilliget; man hører saadant af og til omtalt; men det er kun de mest graverende Tilfælde, som komme frem. Ligeledes har det ikke været saa sjældent, at Forholdene ved Retsbetjentkontorerne have været Gjenstand for Paaank i Bladene, og det er blevet paavist, at mange Ting der vare meget uheldige. Jeg kan ikke Andet end minde om, at saadanne Tilfælde som det med Amtmanden i Thisted og det uheldige Udfald af Syderupbegivenhederne egentlig noget skyldes samme Mand, idet vedkommende Embedsmænd ikke rigtig have havt Jøvelsen af, hvad deres Embedsstilling paalægger dem i de paagjældende Tilfælde. Forøvrigt vil jeg tillade mig at udtale, at hvem der kender lidt til det praktiske Liv, kender og veed, at det i Virkeligheden langtfra overalt er saaledes, som det i enhver Henseende kunde ønskes at være, og at den humane Mand, den Korekommenhed og Opmærksomhed, som Publikum ellers er vant til at møde overalt i Administrationen, langtfra overalt vises ligeoverfor den simple Mand fra disse Embedskontorers Side, og de Herrer maa ikke tro, at det er Delinkventer alene, som blive behandlede med mindre Opmærksomhed, men dette viser sig ogsaa ved rent private Berøringer, og hvem der kender lidt til det praktiske Liv, vil vide, at Retsbehandlingen meget ofte er aldeles uforsvarlig og lidet behagelig at se og kende nærmere til, og at der overhovedet er Meget tilbage at ønske i den af mig nævnte Retning.

Smidlertid glæder det mig at se, at Justitsministeren ved Finantslovbevillingen ifjor til Eftersyn hos Retsbetjente har faaet Diet op for, at det dog ikke er en unyttig Ting, og har faaet Tvoen i Hænde derved, at netop denne Bevilling gav Anledning til, at denne Fuldmægtig i Bælum blev bange og forsvandt, saaledes at de Bedragerier, som maaske ellers vare vedblevne at gaa i en Række af Aar, kom for Dagens Dags. Det glæder mig,

som sagt, at Ministeren nu har udført Tanken videre og iaar vil have en Bevilling til Eftersyn hos ekstraordinære Skifteforvaltere. Da Ministeren nu synes at henvende sin Opmærksomhed paa Skifteforvaltningen, vil jeg henlede Opmærksomheden paa et Forhold i det praktiske Liv, som ligeledes fortjener en Smule Opmærksomhed, og som jeg antager, at den høitærede Justitsminister særlig vil skænke sin Opmærksomhed, fordi det vedrører den Del af Retsreformen, som det har været ham forundt at faae gennemført. I de to Love om Skiftevesenet af 30te November 1874 er der jo indført det nye Princip, at Folk i meget betydeligt Omfang kunne faae Boer overdragne til privat Deling. Naar først baade Registrering og Burdering har fundet Sted, hvilket sædvanlig foregaar paa det første Møde, og naar de myndige Arvinger og Værgerne for de Umyndige og fraværende ere enige derom, saa kan Skifteforvalteren udlevere Arvingerne Boet til egen Behandling. Og saa bestemmes der i Loven af samme Dato om Afgifter ved Skiftevesenet, at, naar saaledes f. Ex. paa den første Skifteafdeling, Boet udleveres til Arvingerne, nedlættes Skifteafgifterne til en Fjerdedel. Disse Bestemmelser blive nu i det praktiske Liv anvendte saaledes mange Steder, og jeg er næsten tilbøielig til at tro de allerfleste Steder, da der fra Herredskontorernes Side gjerne arbeides paa ens Maade og efter fælles Plan — Fuldmægtigene holde jo nu til Dags Møde for at varetage deres Interesser ligesom andre Folk — at vedkommende Fuldmægtig forestiller Arvingerne, at de gjøre bedst i at forlange sig Boet udleveret strax; saa følge de hjem med ham, eller maaske sker det ogsaa paa selve Kontoret — det tages ikke saa noie — og saa foretager han Delingen aldeles privat. Det praktiske Resultat deraf er dette, at Delingen foretages akkurat af de samme Personer, men at Gebyrerne eller Fortjenesten for Arbeidet gaar i den private Fuldmægtigs Lomme i Stedet for i Statskassen. Dette sker i en stor Del Boer, maaske i de allerfleste, og derved gaa $\frac{3}{4}$ af Skifteafgifterne over i Privates Hænder i Stedet for i Statskassen, naaet det er den samme Person, der udfører Arbeidet. Hvor meningsløs denne Fremgangsmaade er, fremgaar bedst deraf, at efter Skiftelovens § 78 skal netop vedkommende Skifteforvalter efterse det Dokument, der udfærdiges af den, der har ordnet disse private Skifter, forsaavidt der ikke alene er myndige Arvinger, og give det sin Godkendelse, i visse Tilfælde kassere det, og paase, at Alt, hvad der skal udbetales til rette Vedkommende efter Dokumentet, er ud-